

Людмила Давидюк. «Найкраще не мати думок. Почуття: от їх варто мати». *Матеріали для уроку позакласного читання поезії американської письменниці Луїзи Глюк (11 клас)*

·Повідомлення про життєвий шлях Луїзи Глюк.

Луїза Глюк народилася в Нью-Йорку 22 квітня 1943 року в родині єврейських вихідців з Австро-Угорщини. Крім неї, в родині було ще двоє дітей: старша сестра Сюзанна, яка померла до народження Луїзи, та молодша – Тереза. Смерть старшої сестри мала неабиякий вплив на формування світогляду майбутньої поетки.

Вірші Луїза почала писати у дитинстві. З раннього віку вона цікавилась грецькою міфологією та історією, що знайшло відбиток у її творчості.

В одному з інтерв'ю поетка розповіла: «Я була самотньою дитиною. Моя взаємодія зі світом була неприродною, вистражданою, найщасливішою ж я почувалася тоді, коли читала. Хоча не все було так ідеально, я багато часу проводила перед телевізором... Та коли я читала – особливо вірші, – то відчувала, що голоси на сторінці, Вільям Блейк, Томас Еліот, Вільям Батлер Єйтс, ставали моїми компаньйонами... Вони були не лише моїми вчителями, я відчувала, що можу з ними спілкуватись. Мої перші поезії були спробою відповісти їм».

У підлітковому віці у Луїзи діагностували нервову анорексію. Сім років дівчина проходила психоаналітичне лікування. Поетка в одному з есеїв пов'язує хворобу зі смертю старшої сестри, а в іншому – зі спробою обстояти свою незалежність від матері.

Освіту Луїза Глюк здобувала у коледжі Сарри Лоуренс та Колумбійському університеті, але дипломів не отримала.

У 1968 році Глюк опублікувала свою першу збірку віршів «Первісток» (обкладинка книги є в кроссенсі), яку дуже позитивно зустріла критика. Центральною постаттю збірки виступила Жана Д'арк.

Вже другу збірку «Будинок на болотах» (1975) критики назвуть свідоцтвом «відкриття відмінного голосу».

Наступні поетичні книги авторки також ставали подіями в літературному житті Америки, здобували схвальні відгуки читачів і критиків та нагороди.

Найпопулярнішою стала збірка «Дикий ірис» (1992), за яку Луїза Глюк отримала Пулітцерівську премію (обкладинка книги є в кроссенсі).

Загалом поетці належить 14 поетичних збірок та 2 збірки літературознавчих есеїв.

Творчість Луїзи Глюк автобіографічна, сповідальна. Основні теми: трагедія, смерть, природа. Поетка не боїться говорити про свої травми, видаватися слабкою. Часто пише про дитинство, складні стосунків з батьками, сімейне життя; розмірковує про особистий досвід і сучасний світ, спираючись на античні міфи, історію; звертається до природи.

Луїза Глюк стала 16-ю жінкою-лауреаткою Нобелівської премії з літератури.

Нині вона – членкиня Американського філософського товариства. Має звання ад'юнкт-професора. Викладає в Єльському університеті.

Луїза Глюк живе в Кембриджі, штат Массачусетс.

Сніг

*Пізній грудень: ми з батьком
їдемо до цирку, до Нью Йорка.*

*Він тримає мене за
плечі у прикрий вітер:
клапті сніжного паперу
розлітаються понад
залізничними шляхами.
Батько любив
стояти ось так, тримати
мене, щоб не бачити.
Я пам'ятаю оте
вдивляння у даль,
у світ, що бачив мій батько.
Я вчилася
поглинати цю порожнечу,
і важезний сніг
не падав, а кружляв довкола нас.*

Переклад з англійської Вікторії Фешук

Вечір усіх святих

*Вже зараз цей ландшафт
готується до сходу.
Пагорби темніють. Бики
поснули в своїм синім ярмі,
Поля лежать оголені
й прибрані, снопи
пов'язано й складено при дорозі,
у заростях жовтцю; над ними
сходить зубатий місяць:
Це безпліддя
по чумі чи обжинках.
Жінка вихиляється з вікна,*

*вистягнувши руку, наче з ким
розплачуючись, а насіння,
важке, золоте, прикликує:
Ходи сюди,
Ходи сюди, маленька
І з дерева вислизає душа.*

Переклад з англійської Ірини Шувалової

Нічний переліт

*Ось вона, мить, коли бачиш знову
червоні ягоди горобини
і в темному небі
нічних перелітних птахів.
Мені тужно від думки,
що мертві більше не побачать цього,
що все, чим ми живемо,
запропаде.
А де ж тоді душі шукати розради?
Кажу собі: може, ці втіхи їй
стануть уже ні до чого;
може, просто не бути – цілком достатньо,
хоч як це важко уявити.*

Переклад з англійської Ірини Шувалової

Текст вірша «Ерос», оригінал:

Eros

I had drawn my chair to the hotel window, to watch the rain.

*I was in a kind of dream, or trance —
in love, and yet
I wanted nothing.*

*It seemed unnecessary to touch you, to see you again.
I wanted only this:
the room, the hair, the sound of the rain falling,
hour after hour, in the warmth of the spring night.*

*I needed nothing more; I was utterly sated.
My heart had become very small; it took very little to fill it.
I watched the rain falling in heavy sheets over the darkened city —*

*You were not concerned. I did the things
one does in daylight, I acquitted myself,
but I moved like a sleepwalker.*

*It was enough and it no longer involved you.
A few days in a strange city.
A conversation, the touch of a hand.
And afterward, I took off my wedding ring.*

That was what I wanted: to be naked.